

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10Csp/36/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201386
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Uličná
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2018:5617201386.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcu V. J., nar. XX. X. XXXX, bytom Ž. XXX, zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v spore o zaplatenie 1791,72 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 453,13 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 453,13 eura od 26. 8. 2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Konanie o zaplatenie 1338,59 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1338,59 eura od 10. 11. 2016 do zaplatenia, s a z a s t a v u j e .

Vo zvyšnej časti sa žaloba z a m i e t a .

Žalovanému s a p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 20. 2. 2017, sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1800 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že so žalovaným uzatvoril dňa 18. 12. 2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu číslo 8500097168, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 1500 eur, pri úrokovej sadzbe 18,03 %, ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) 26,5 %, výške splátky 53,25 eura, počte mesačných splátok 36 a celkovej čiastke na zaplatenie 2067 eur. Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov. V zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN, ktorá je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom. RPMN je uvedená zmätočným spôsobom, nakoľko v bode 5. „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ je uvedená iná RPMN ako v bode 6. „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“. Z uvedeného dôvodu sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalovaný vychádzal pri jej výpočte z výšky úveru 1500 eur, pričom v skutočnosti mu bol poskytnutý úver vo výške 1350 eur, znížený o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 eur. V prípade, že by žalovaný zahrnul do výpočtu RPMN aj poplatok vo výške 150 eur, predstavovala by RPMN 27,33 %. V prípade výpočtu RPMN zo skutočne poskytnutého plnenia, t. j. zo sumy 1350 eur, by RPMN predstavovala 39,11 %. So žalovaným uzatvoril aj dohodu o poskytovaní služieb. V prípade výpočtu RPMN pri výške splátky, vrátane splátky z dohody o poskytovaní služieb,

čo činí 87,27 eura, by RPMN predstavovala 90,88 %. Pri výške reálne poskytnutého plnenia vo výške 1350 eur a výške mesačnej splátky 82,27 eura by predstavovala RPMN 113,52 %. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za III. štvrtrok 2014 vyplýva, že výška priemernej RPMN pre spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov predstavovala 15,16 %. Skutočná RPMN vo výške 113,52 % ako odplata pri spotrebiteľských úveroch a pôžičkách teda prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty, určenú nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorá v čase podpisu zmluvy predstavovala 30,32 %. Žalovaný v zmluve neuviedol ani spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru, ktorá je podstatnou náležitosťou zmluvy a musí byť jasne určená pevným dátumom. Nestačí jej uvedenie v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže ním nie je podpísané. V zmluve nie je uvedený ani údaj o dobe trvania zmluvy, absentuje v nej informácia, kedy sa predmetná zmluva končí. Výška úrokovej sadzby, uvedená v zmluve, nezodpovedá výške priemernej úrokovej miery z úverov v peňažných ústavoch v čase uzavretia zmluvy, ktorá, podľa tabuľky úrokových mier z úverov obchodných bánk, uverejnenej na internetovej stránke K. O. W., predstavovala 8,91 %. V zmluve je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 18,03 %, čo predstavuje takmer dvojnásobok priemernej hodnoty úrokových sadzieb v bankách. Výška úrokovej sadzby sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon neplatný. Dohodu o výške úrokovej sadzby v zmluve je potrebné vnímať ako priečiacu sa dobrým mravom, dôsledkom čoho je neplatnosť zmluvy o úvere pre absenciu jej podstatnej náležitosti. Dohoda o poskytovaní služieb je v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Na základe dohody žalovaný ako veriteľ poskytol služby spočívajúce v odklade splatnosti splátok informáciou o zostávajúcich záväzkoch, informáciu pred splatnosťou splátky, informácie o prijatí platby, prepáovaní platby na príslušnú zmluvu, podpore call centra, za čo si zinkasoval odplatu mesačne vo výške 2,52 % zo sumy schváleného úveru, zníženú o sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorá predstavovala sumu 34,02 eura mesačne, celkovo 1224,72 eura, čo predstavuje navýšenie nákladov o 98 %. Dohoda má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Dohoda súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutej na základe zmluvy o úvere. Nesúlad zmluvy o úvere so zákonom sa pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou, a to výzvou zo dňa 10. 11. 2016. Žalovaný dňa 2. 12. 2016 vyjadril negatívny postoj k doriešeniu veci mimosúdnou cestou. Úrok z omeškania si uplatnil odo dňa vystavenia predsporovej výzvy, kedy už žalovaný vedel, že sa bezdôvodne obohatil a mal dostatok času obohatenie vrátiť.

2. V doplnení žaloby, doručenom súdu dňa 7. 8. 2017, žalobca uviedol, že celková čiastka, ktorá mala byť poukázaná na jeho účet, mala predstavovať 1500 eur, v skutočnosti však obdržal od žalovaného 1350 eur. Podľa zmluvy sa zaviazal zaplatiť žalovanému, vrátane odplaty za dohodu o poskytovaní služby, 3141,42 eura (87,27 eura x 36). Žalovaná suma potom predstavuje rozdiel medzi sumou vo výške 3141,42 eura a poskytnutým úverom vo výške 1350 eur, t. j. 1791,72 eura. Z uvedeného dôvodu vzal podanú žalobu v časti o zaplatenie 8,28 eura, spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania, späť. Keďže k uvedenému čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred doručením žaloby žalovanému, v súlade so zákonným ustanovením § 145 ods. 3 Civilného sporového poriadku sa predmetom konania stalo len zaplatenie zvyšku nároku, t. j. 1791,72 eura s prislúšenstvom, bez potreby rozhodovať o čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie 8,28 eura s prislúšenstvom.

3. Vo vyjadrení k žalobe, doručenom súdu dňa 7. 9. 2017, žalovaný uviedol, že popiera skutkové a právne tvrdenia uvádzané žalobcom v podanej žalobe a navrhol podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že uhradil sumu 3141,42 eura. Úhrada od žalobcu, prijatá zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500097168, bola vo výške 1811,41 eura. Nesprávne je tvrdenie žalobcu o sume úveru 1350 eur. Suma úveru, poskytnutá žalobcovi, predstavovala 1500 eur. Poskytnutím úveru sa rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru, ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku, teda aj započítanie. Započítaním boli v tomto prípade nahradené 2 samostatné ekonomické operácie, a to vyplatenie úveru v sume 1500 eur a uhradenie sumy 150 eur, jednou, a to práve započítaním a vyplatením rozdielu započítania vo výške 1350 eur. Zákon formu poskytnutia úveru kompenzáciou pohľadávok, nezakazoval. Bod 5. zmluvy obsahuje údaj o predpokladanej RPMN a bod 6. o RPMN schváleného úveru. V tejto súvislosti poukázal aj zmluvné dojednania čl. 2.1. zmluvy. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru nie je známy. Najvyššia prípustná miera odplaty za poskytnutie úveru v rozhodnom období bola 30,32 %. Výška dojednanej odplaty v zmluve je nižšia. Tvrdenia žalobcu o RPMN 113,52 % nemajú oporu v žiadnom dôkaze. Podľa výpočtu RPMN ako celkových nákladov

spojených so spotrebiteľským úverom sa náklady podľa dohody o poskytnutí služby objektívne zahrnúť nemohli, nakoľko by tým došlo k porušeniu ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Dohoda o poskytnutí služby nemusela byť uzavretá, preto nie je súčasťou celkových nákladov v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvádzanie spôsobu započítania splátok na istinu, úroky a iné poplatky zákonná úprava vyžaduje len v prípade, kde je spotrebiteľský úver úročený viacerými úrokovými sadzbami. Zmluva obsahuje vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky a počet splátok, teda náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k). Zmluva obsahuje v čl. 9 zmluvných dojednaní údaj o tom, že je uzavretá na dobu určitú. Termín konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu. Zmluva obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle čl. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva zo splátkového kalendára, aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru. Uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou na poskytnutie úveru, čo vyplýva aj z čl. 1. bod 2. dohody. Dohoda je individuálnym dojednaním a v nadväznosti na to vylúčený záver o jej neprijateľnosti. Preto popiera tvrdenie o tom, že náklady podľa predmetnej dohody by mali byť súčasťou celkových nákladov o RPMN.

4. Podaním, doručeným súdu dňa 25. 9. 2017, vzal žalobca podanú žalobu v časti o zaplatenie 1338,59 eura s príslušenstvom späť a navrhol, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu 461,41 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia.

5. Vo vyjadrení ku vyjadreniu žalovaného (replike), doručenom súdu dňa 4. 12. 2017, žalobca uviedol, že podaním zo dňa 21. 9. 2017 čiastočne vzal späť žalobu. V súvislosti s výkladom pojmu poskytnutie úveru poukázal na výklad vo veci C-377/14. Poplatok vo výške 150 eur navyše nekorešponduje so žiadnym reálnym plnením spotrebiteľovi, žalovaný neponúkol výklad o tom, od akých služieb sa odvíja výška poplatku. Nejde o paušálnu náhradu možných nákladov žalovaného spojených s poskytnutím úveru. Spôsob uvedenia RPMN v zmluve nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN, ktorá musí byť uvedená jednoznačne a zrozumiteľne. Pre uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o podstatných náležitostiach. Na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Žiadosť dlžníka je len návrhom na uzavretie zmluvy a v prípade jeho prijatia v nezmenenej podobe veriteľom nastávajú zákonom predpokladané účinky, a to platnosť a účinnosť zmluvy. Dodatky, výhrady a obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu. Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Ak zo strany adresáta v návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene RPMN, dochádza tým k zmene podstatnej náležitosti zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu zmluvy s takouto novou RPMN, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom, k čomu v uvedenom prípade nedošlo. V zmluve uvedená RPMN vo výške 26,5 % nie je vypočítaná správne, nakoľko skutočná výška RPMN predstavuje 40,82 %. Uvedená výška RPMN je vyššia ako najvyššia prípustná výška odplaty. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je zmluvou podpísanou obidvoma stranami sporu a nejde o dvojstranný právny úkon, nejde o súčasť zmluvy, uzavretú medzi účastníkmi. Dohoda o poskytnutí služby vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Odplata za služby v zmysle dohody sa neodvíja od skutočného nákladu veriteľa na poskytovanie služieb. Výška mesačnej splátky je určená pevnou sumou, ide o plnenie za fiktívne služby, bez ohľadu na to, či spotrebiteľ skutočnej služby využije alebo nie. Je neprijateľné, aby veriteľ prijímal odplatu za plnenie povinností, ktoré mu zákon ukladá a nemožno to kvalifikovať inak ako rozpor s dobrými mravmi.

6. V podaní, doručenom súdu dňa 28. 12. 2017, žalovaný poukázal na to, že vo veci čiastočného späťvzatia má plný úspech, nakoľko v danom rozsahu žalobca procesne zaviniť zastavenie konania. Keďže na strane žalobcu nejestvovali okolnosti hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku, nie je dôvodné, aby súd nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov a navrhol, aby mu súd priznal právo na náhradu trov konania zo sumy 1338,59 eura v pomere k vykonaným právnym úkonom.

7. Vo vyjadrení ku vyjadreniu žalobcu (duplike), doručenom súdu dňa 17. 4. 2018, žalovaný uviedol, že to, že žalobcovi bola na účet poskytnutá nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní poplatku za poskytnutie úveru oproti jeho dojednanej výške. Z obsahu tvrdení žalobcu nevyplýva zdôvodnenie, v čom má údaj o výške RPMN pre neho pôsobiť zmätočne a nezrozumiteľne a v tejto časti sa pridrižiava svojej doterajšej argumentácie. Výpočet, uvádzaný žalobcom prostredníctvom internetovej kalkulačky, nepovažuje za hodnoverný dôkaz, nakoľko predložený vzorec nezohľadňuje všetky právne relevantné zákonné údaje. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti úveru. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, nevidí žiaden zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je za použitia eurokonformného výkladu potrebné vykladať tak, že spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Žalobca netvrdil, že by o služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb nemal záujem, že nechce platiť odplatu za možnosť ich poskytnutia. Dohoda obsahovala aj možnosť výpovede. Žalobca túto možnosť nevyužil.

8. Žalobca vo vyjadrení, doručenom súdu dňa 20. 4. 2018, uviedol, že žiada, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 453,13 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10. 11. 2016 do zaplatenia. Poukázal na to, že nesúlad zmluvy o úvere so zákonom sa pokúsil so žalovaným riešiť mimosúdnou cestou, k čomu vyjadril žalovaný negatívny postoj. Preto bol nútený brániť svoje práva prostredníctvom žaloby na súde. Osobou, ktorá zapríčinila podanie žaloby, bol žalovaný. Žalovaný je stranou, ktorá prijala úhradu finančných prostriedkov nad rámec poskytnutého plnenia, konal v rozpore s platnou právnou úpravou, bezdôvodne sa obohatil na jeho úkor. Takéto konanie žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi, keďže všetky informácie mal a vedel, že jeho nárok je dôvodný, čo i len v časti. Má právne postavenie spotrebiteľa, ktorý sa v spore domáha ochrany svojich práv voči podnikateľskému subjektu, ktorý od neho neoprávnené prijal úhradu neexistujúcej pohľadávky. Priznaním náhrady trov konania žalovanému, ktorý súdne konanie spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom, a ktorý, navyše, prijal od druhej strany plnenie, na ktoré nemá nárok, by nebol dosiahnutý zámer, ktorý inštitút trov konania plní a má plniť. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné zväžiť aj sociálny aspekt, t. j. osobné, majetkové a zárobkové pomery oboch strán, pričom v spore stojí na jednej strane fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorý jediným možným spôsobom bránil proti neoprávnenému konaniu veriteľa a na druhej strane stojí právnická osoba - podnikateľ, ktorý v rozpore so zákonom vylákal plnenie zo zmluvy obsahujúcej zásadné nedostatky v neprospech spotrebiteľa. Skôr ako žalovaný urobil prvý procesný úkon vo veci, žalobný návrh späťvzatím upravil aj bez toho, aby žalovaný musel v tejto súvislosti vynakladať úsilie na bránenie jeho práva, teda mu trovy v tejto súvislosti ani nevznikli. Poukázal na zákonné ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku a navrhol, aby súd žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9. V súlade s ustanovením § 180 Civilného sporového poriadku súd rozhodol, že vykoná pojednávanie v neprítomnosti advokáta žalobcu a splnomocneného zástupcu žalovaného, ktorým bolo predvolanie na pojednávanie riadne a včas doručené. Advokát žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a navrhol, aby súd vykonal pojednávanie aj v jeho neprítomnosti. Splnomocnený zástupca žalovaného svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti a súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti.

10. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil nasledovný skutkový stav:

11. Žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 18. 12. 2014 zmluvu o revolvingovom úvere číslo 8500097168. Podľa žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (časť 5. zmluvy), predstavuje výška úveru 1500 eur, splatnosť úveru 36 splátok, výška mesačnej splátky 53,25 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2067 eur, predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov 27,33 %, ročná úroková sadzba 18,03 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 36,30 %, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur. Podľa údajov o schválenom revolvingovom úvere (časť 6. zmluvy), predstavuje poskytnutá čiastka úveru 1500 eur, splatnosť úveru 36 splátok, výška mesačnej splátky 53,25 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2067 eur, ročná percentuálna miera nákladov 26,50 %, ročná úroková sadzba 18,03 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 36,30 %, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur.

12. Podľa oznámenia žalovaného zo dňa 18. 12. 2014 o schválení úveru predstavuje schválená výška úveru 1500 eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky 53,25 eura, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 1. 2. 2015, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1. 1. 2018, ročná percentuálna miera nákladov 26,50 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 36,30 %.

13. Podľa prehľadu prijatých a odoslaných platieb, bolo žalobcovi dňa 18. 12. 2014 poukázaných 1350 eur. Žalobca zaplatil žalovanému na úver spolu 1811,41 eura, a to dňa 4. 2. 2015 87,27 eura, dňa 9. 3. 2015 87,27 eura, dňa 8. 4. 2015 87,27 eura, dňa 7. 5. 2015 87,27 eura, dňa 4. 6. 2015 87,27 eura a dňa 19. 6. 2015 1375,06 eura. Z výpisu z účtu mal súd preukázaný bezhotovostný vklad od žalovaného v sume 1350 eur dňa 19. 12. 2014, s variabilným symbolom 8500097168 a úhradu vo výške 1375,06 eura dňa 18. 6. 2015 žalovanému pod variabilným symbolom 8500097168.

14. Žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, dňa 10. 11. 2016 vyzval žalovaného na návrh ďalšieho postupu vo veci, podpis dohody o urovaní, na základe ktorej príde k jednoznačnému určeniu jeho povinnosti uhradiť úver v zmysle zmluvy len vo výške istiny, t. j. k potvrdeniu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vyhotoveniu nového splátkového kalendára podľa vyššie uvedených kritérií. Žalovaný podaním zo dňa 2. 12. 2016 oznámil žalobcovi, že výzvu považuje za neurčitú a po vecnej stránke nedôvodnú.

15. Žalovaný dňa 23. 6. 2015 oznámil žalobcovi, že v súlade so zmluvou o revolvingovom úvere číslo 8500097168 uhradil všetky záväzky, čím považuje zmluvný vzťah za ukončený.

16. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2014 predstavovala priemerná hodnota RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov 13,95 %. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 predstavovala RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov 15,16 %.

XX. K. O. W. vo svojom stanovisku zo dňa 29. 1. 2016 v súvislosti s možnými neprijateľnými podmienkami v zmluve žalovaného o revolvingovom úvere, okrem iného, uviedla, že zákon č. 129/2010 Z. z. neustanovuje, či sú konkrétne poplatky za poskytnutie spotrebiteľského úveru prípustné alebo nie, zákonodarca však počíta s tým, že popri riadnom úroku môže veriteľ požadovať od spotrebiteľa aj iné druhy poplatkov, čo vyplýva aj z vymedzenia celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom v § 2 ods. 1 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru, spolu s úrokom, plnenie za poskytnuté služby.

18. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN, ktorá je zverejnená na stránke C..E..W., v prípade čerpania úveru dňa 18. 12. 2014 vo výške 1350 eur, dodatočnom náklade vo výške 150 eur a výške splátky 87,27 eura, predstavuje RPMN 121,46 eura a pri výške splátky 53,25 eura predstavuje 40,82 %.

19. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 18. 12. 2014 dohodu o poskytovaní služieb podľa § 51 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere a zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Zákazník má právo, ale nie povinnosť, využívať služby, rovnako tak právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, čím nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Podľa čl. 1 ods. 2 zmluvy, dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom, napr. pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok. V čl. 7.1 zmluvy sa zákazník zaviazal, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,52 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatkov za poskytnutie úveru, ktorú sa zaväzuje splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Podľa čl. II. ods. 1 zmluvy sa na základe dohody poskytuje zákazníkovi komplexný balíček služieb, a to služba „informácia o zostávajúcich záväzkoch“, služba „odklad splatnosti splátok“, služba „informácia pred splatnosťou splátky“, služba

„informácia o prijatí platby“, služba „vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie“, služba „zmena zmluvy na podnet klienta“, služba „prepárovanie platby na príslušnú zmluvu“, služba „druhá upomienka zdarma“, služba „podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom“.

20. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku, žalobca môže vziať žalobu späť.

21. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

22. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

23. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd konanie v časti o zaplatenie 1338,59 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1338,59 eura od 10. 11. 2016 do zaplatenia, zastavil, nakoľko žalobca vzal podanú žalobu v uvedenej časti späť, pričom uvedený dispozitívny úkon mu prislúchal. Keďže ku späťvzatiu žaloby v časti došlo pred začatím pojednávania, súd nezisťoval stanovisko žalovaného ku späťvzatiu žaloby v časti, nakoľko aj jeho prípadný nesúhlas by bol právne neúčinný. V tejto súvislosti súd len okrajom uvádza, že pri rozhodovaní o čiastočnom späťvzati žaloby prihliadol aj na návrh výroku súdneho rozhodnutia, ktorého sa žalobca domáhal v podaní zo dňa 17. 4. 2018, t. j. o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 453,13 eura. Predmetom sporu, po čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 3. 8. 2017, zostalo zaplatenie 1791,72 eura s príslušenstvom. Ak aj teda žalobca podaním zo dňa 17. 4. 2018 vzal žalobu opätovne späť aj v časti o zaplatenie 8,28 eura s príslušenstvom, súd prihliadol k tomu, že tým istým podaním sa domáhal zaplatenia 453,13 eura s príslušenstvom, čo je o 1338,59 eura menej ako bol predmet sporu (1791,72 eura), o zaplatenie ktorých potom konanie zastavil.

24. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

25. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

26. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu, t. j. k 18. 12. 2014 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

29. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

30. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

31. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

32. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

33. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

34. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

35. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

36. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

37. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

38. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

39. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

40. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

41. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba A. D. O. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

42. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

43. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu, po vykonanom čiastočnom späťvzati žaloby, čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Žalobca sa žalovaného nároku domáhal právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť žalovanému plnením na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere nad rámec istiny poskytnutého úveru. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, mal súd preukázané, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 18. 12. 2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v ktorej si dojednali poskytnutie úveru vo výške 1500 eur, ktorý sa zaviazal žalobca vrátiť,

spolu s dojednaným úrokom, v 36 mesačných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o úvere bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti, žalobca pri uzatváraní zmluvy konal ako fyzická osoba, nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo vyplýva najmä z označenia žalovaného v zmluve. Úver, poskytnutý žalobcovi žalovaným, je spotrebiteľským úverom. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné. Žalobca dôvodil vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, z dôvodu absencie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a nesprávneho uvedenia údaju o RPMN v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorý vzniká na základe dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán, ktoré pri zmluve o spotrebiteľskom úvere, v zmysle zákonného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, musia byť vykonané v písomnej forme. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere sú dojednanie o výške úveru, záväzok veriteľa na požiadanie dlžníka poskytnúť úver v dojednanej výške a záväzok dlžníka poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky. Zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch určuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, je údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané dojednanie o termíne konečnej splatnosti úveru. Žalovaný sa v spore bránil tým, že konečná splatnosť úveru bola dojednaná určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a súčasne, v zmysle čl. 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, podľa ktorého dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je termínom konečnej splatnosti. Súd dôvodnosť uvedenej argumentácie žalovaného preukázanú nemal. Zmluvné dojednanie o termíne konečnej splatnosti úveru predstavuje významný a dôležitý údaj pre spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ musí byť vopred informovaný o dátume, do ktorého bude povinný uhrádzať splátky úveru, teda kedy, pri riadnom plnení si povinností zo zmluvy o úvere (splácaní splátok úveru), dôjde ku splateniu celého úveru a tým aj k zániku jeho záväzku. Termín konečnej splatnosti úveru pritom musí byť určený v zmluve jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti o jeho možnom výklade. Je neprípustné, aby spotrebiteľ, ako slabšia zmluvná strana, musel zo zmluvných dojednaní „vydedukovávať“, dokedy bude povinný plniť povinnosti zo zmluvy a kedy bude splatná posledná splátka úveru. Navyše, termín konečnej splatnosti úveru nemožno zamieňať s údajom o počte splátok, ktorý je samostatnou obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Jednostranné oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 18. 12. 2014, na ktoré poukazoval žalovaný, nemôže nahrádzať zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy, nakoľko predstavuje jednostranný právny úkon. Pokiaľ aj v čl. 7. zmluvy bolo dojednané právo veriteľa jednostranne zmeniť splatnosť jednotlivých splátok úveru, nebolo dojednané oprávnenie jednostranne určiť konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Uvedená náležitosť má byť podľa zákona o spotrebiteľských úveroch dojednaná priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Už len okrajom súd poukazuje na to (odhliadnuc od jeho nejasnosti a neurčitosti), že dojednanie o termíne konečnej splatnosti úveru nemôže byť uvedené len vo všeobecných zmluvných podmienkach, hoci aj, podľa čl. 7. zmluvy, majú byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Všeobecné zmluvné podmienky majú obsahovať dojednania vysvetľujúcej a technickej povahy. Obligatórne náležitosti zmluvy však nemôžu byť dojednané odkazom na všeobecné zmluvné podmienky, ktoré boli vopred naformulované, bez akejkoľvek možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah, ktorý bol, navyše, spísaný drobným písmom, čo výrazne sťažuje nielen možnosť spotrebiteľa obsahu zmluvných podmienok porozumieť, ale aj vôbec samotný obsah zistiť. Navyše, zmluvné podmienky ku zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami sporu nespĺňajú náležitosti písomnej formy právneho úkonu. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/225/2016, 5Co/369/2017 a 11Co/10/2018, v obdobných právnych veciach, v ktorých odvolací súd rovnako konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru z dôvodu absencie zákonnej náležitosti v zmysle zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. údaju o termíne konečnej splatnosti úveru, v zmluve.

44. V zmluve o spotrebiteľskom úvere, uzavretej medzi stranami sporu, absentuje aj dojednanie o RPMN, ktoré je, v zmysle zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, taktiež obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z vykonaného dokazovania súd totiž nemal preukázanú existenciu dvoch platných, vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných

strán v časti údaju o RPMN. Výška RPMN je v návrhu na uzavretie zmluvy - oferte (čl. 5 zmluvy) iná (27,33 %) ako v prijatí návrhu - akceptácii (čl. 6 zmluvy - 26,5 %). Je pritom právne bezvýznamné, či uvedená zmena je v prospech spotrebiteľa alebo v jeho neprospech. V zmysle zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Z uvedených dôvodov medzi účastníkmi zmluvy nedošlo k platnému dojednaniu ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko zo strany žalovaného nebol bezvýhradne akceptovaný návrh žalobcu na uzavretie zmluvy v uvedenej časti. Uvedený právny názor vyslovil napr. aj Krajský súd v Žiline v rozsudkoch sp. zn. 9Co/925/2014, 9Co/359/2017, 9Co/141/2015 a 9Co/85/2015. Keďže súd nemal v spore preukázané platné dojednanie RPMN, nezaoberal sa žalobcom tvrdeným uvedením nesprávnej výšky RPMN v zmluve.

45. Nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v zmysle vyššie uvedených skutočností, absentovali údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, považuje sa úver, poskytnutý žalovaným žalobcovi, v zmysle zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému ako veriteľovi preto prislúchalo len právo na vrátenie reálne poskytnutého úveru, t. j. 1350 eur. V tejto súvislosti súd uvádza, že pokiaľ si žalovaný započítal na pohľadávku žalobcu na vyplatenie dojednaného úveru vo výške 1500 eur poplatkov za poskytnutie úveru vo výške 150 eur, z dôvodu bezpoplatkovosti poskytnutého úveru žalovanému uvedený poplatok neprislúchal. Keďže žalobca plnil žalovanému nad rámec skutočne poskytnutého úveru, pričom poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, na strane žalovaného vzniklo v sume plnenej nad rámec poskytnutých prostriedkov bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1350 eur a žalobca zaplatil žalovanému na úver celkovo 1811,41 eura, čo nebolo medzi stranami sporné. Výška bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného potom predstavuje 461,41 eura (1811,41 eura - 1350 eur). Súd preto uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 453,13 eura, keďže nemohol rozhodnúť nad rámec uplatneného nároku.

46. Keďže žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, prislúchalo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Vzhľadom na druh žalovaného nároku, t. j. vydanie bezdôvodného obohatenia, pri povinnosti na vydanie ktorého čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania len odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bol žalovaný povinný dlh splniť, t. j. nasledujúceho po doručení výzvy na plnenie. Žalobca nepreukázal inú kvalifikovanú výzvu na plnenie (za takú nemožno považovať predsporovú výzvu zo dňa 10. 11. 2016, nakoľko neobsahuje jednoznačnú konkretizáciu požadovaného plnenia čo do dôvodu a výšky), preto súd za prvú výzvu na plnenie považoval samotnú žalobu. Nakoľko žaloba bola doručená žalovanému dňa 24. 8. 2017, bol povinný dlh splniť dňom nasledujúcim, t. j. 25. 8. 2017 a dňom 26. 8. 2017 sa dostal s plnením záväzku do omeškania. Súd preto priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, ktoré boli v súlade s výškou úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov, z priznaného plnenia 453,13 eura, od 26. 8. 2017 do zaplatenia a v zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol.

47. Keďže už samotná absencia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a v dôsledku toho odôvodňovala žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd, z dôvodu hospodárnosti konania, neskúmal ďalšie, žalobcom tvrdené, dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. V tejto súvislosti súd tiež uvádza, že nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu o možnosti neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako celku, z dôvodu možnej rozpornosti dojednanej výšky úroku s dobrými mravmi. Výška dojednaného úroku predstavovala 18,03 % ročne. Žalobca tvrdil, že výška úroku, uplatňovaného bankami pre porovnateľné úvery, predstavovala 8,91 % ročne. Napriek tomu, že žalobca uvedené tvrdenie nepreukázal, súd nepovažoval dojednanú výšku úroku za rozpornú s dobrými mravmi. Aj prípadná rozpornosť dojednaného úroku s dobrými mravmi, ktorá by mala za následok neplatnosť zmluvného dojednanie o výške úroku, by nespôsobovala neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako celku, nakoľko by bolo možné oddeliť časť zmluvy, ktorá by bola neplatná, od časti zmluvy, ktorá by bola platná. Navyše, samotný zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá absenciu zmluvného dojednanie o úroku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

48. Na záver súd uvádza, že žalobca si v spore uplatňoval nárok dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením na zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný nerozporoval, že plnenie žalovaného vo výške 1811,41 eura predstavovalo úhrady prijaté na zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Napriek tomu je potrebné poukázať na to, že súd považoval dohodu o poskytovaní služieb, uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 18. 12. 2014 za absolútne neplatný právny úkon, z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi. Žalovanému preto neplynulo z dohody právo na poskytnutie žiadneho plnenia. Dohoda o poskytovaní služieb predstavuje typickú formulárovú zmluvu, ktorej text bol vopred pripravený, a ktorej obsah nemal žalobca ako spotrebiteľ možnosť ovplyvniť. Ako vopred formulovaný text bola dokonca v dohode uvedená aj samotná percentuálna výška dojednanej odplaty za poskytovanie služieb. Podľa dohody mali byť žalobcovi poskytované služby, ktoré predstavujú bežné a štandardné administratívne služby poskytované veriteľom dlžníkovi v súvislosti so zmluvou o úvere. Odplata za uvedené služby pritom bola dojednaná vo výške 2,52 % mesačne zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, čo činí 34,02 eura mesačne, spolu za 36 mesiacov 1224,72 eura, teda takmer sumu poskytnutého úveru. Žalobca by, v prípade splnenia záväzkov z dohody, poskytol žalovanému nad rámec dojednaného úroku ďalšie plnenie takmer vo výške poskytnutého úveru, a to bez poskytnutia služieb, ktoré by pre neho mali reálny význam a predstavovali, vo vzťahu k výške odplaty, rovnocenné protiplnenie. Bez vplyvu na uvedené právne posúdenie veci je žalovaným tvrdená možnosť žalobcu vykonať úkony smerujúce k ukončeniu dohody. V článku III. ods. 1 dohody je zánik dohody viazaný na konsenzus zmluvných strán. Výpoveď dohody je, v zmysle čl. III. ods. 2 dohody, možná len pri revolvingu. Navyše, v zmysle čl. I ods. 1 dohody bol žalobca povinný zaplatiť odplatu aj v prípade, ak zruší alebo pozastaví poskytovanie služieb. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 15Co/39/2016 a Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 19Co/197/2017.

49. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

50. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. V súlade so zákonným ustanovením § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd priznal v spore úspešnejšiemu žalovanému pomernú časť náhrady trov konania. Úspech žalovaného v spore predstavoval 1338,59 eura (pri predmete sporu vo výške 1791,72 eura), keďže žalovaný bol úspešný v časti, v ktorej bolo konanie zastavené, čo v percentuálnom vyjadrení činí 75 %. Pri späťvzati žaloby zásadne platí, že zastavenie konania procesne zavinil žalobca. Žalobca v spore nepreukázal, že zastavenie konania v časti procesne zavinil žalovaný, teda že by dôvodne podanú žalobu vzal v časti späť pre správanie žalobcu. Neúspech žalovaného v spore predstavoval 453,13 eura, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 25 %. Pomer úspechu a neúspechu žalovaného potom predstavoval 50 % (75 % - 25 %). Súd preto priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd nemal preukázanú dôvodnosť argumentácie žalobcu vo vzťahu k návrhu na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že ešte pred prvým procesným úkonom žalovaného vykonal čiastočné späťvzatie žaloby, je jeho tvrdenie dôvodné len sčasti. Žalobca síce vzal žalobu v časti o zaplatenie 8,28 eura s príslušenstvom späť ešte pred jej doručením žalovanému, dôsledkom toho však bola skutočnosť, že predmetom sporu zostalo zaplatenie 1791,72 eura s príslušenstvom, z ktorej sumy súd vychádzal aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania ako zo sumy predmetu sporu. Ku späťvzati žaloby v časti o zaplatenie 1338,59 eura s príslušenstvom však došlo až po doručení žaloby žalovanému a doručení vyjadrenia žalovaného ku podanej žalobe súdu. Pokiaľ žalobca nepriznanie náhrady trov konania dôvodil príčinou, ktorá viedla k podaniu žaloby, súd rovnako nemal preukázanú

dôvodnosť uvedenej argumentácie. Skutočnosť, že medzi stranami sporu nedošlo k mimosúdnej vyriešeniu sporu, nemôže byť bez ďalšieho hodnotená v neprospech žalovaného, obzvlášť za situácie, keď predsporová výzva, doručená žalobcom žalovanému, neobsahovala jednoznačnú kvalifikáciu a kvantifikáciu nároku, ktoré sa žalobca následne v spore domáhal. Navyše, nemôže byť v neprospech žalovaného vyhodnotená skutočnosť, že žalobca pôvodne žaloval vyššiu sumu a následne vzal podanú žalobu v časti späť. Žalobca netvrdil a nepreukázal dôvody, ktoré by mu znemožnili už v podanej žalobe správne vyčíslieť žalovaný nárok, keď, navyše, bol v spore zastúpený advokátom. Ak aj poukazoval žalobca na svoje postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany sporu, súd opätovne uvádza, že v spore bol zastúpený advokátom. Žalobca nepreukázal ani dôvody na aplikáciu zákonného ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca nepreukázal dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznať nárok na náhradu trov konania v spore úspešnejšiemu žalovanému. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 M Cdo 12/2008): „V sporovom konaní sa povinnosť nahradit' trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku (pozn. teraz § 257 Civilného sporového poriadku), podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 150 Občianskeho súdneho poriadku preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 150 Občianskeho súdneho poriadku sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod..“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 2/2008: „Predpokladom jeho použitia (pozn. § 150 Občianskeho súdneho poriadku, teraz § 257 Civilného sporového poriadku) je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony).“

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.